A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2026. június 11.*

„Előzetes döntéshozatal – A pénzügyi rendszer pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzése – Az (EU) 2015/849 irányelv – A hitelgondozókra és a hitelfelvásárlókra vonatkozó közös követelmények – Az (EU) 2021/2167 irányelv – 10. cikk – Bizonytalan követelések tömeges engedményezésére irányuló szerződés – Olyan nemzeti szabályozás, amely nem ír elő írásbeli formát az ilyen típusú szerződések tekintetében, sem pedig az engedményes prudenciális felügyelet alá vonását”

A C-65/25. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunale di Brindisi (brindisi bíróság, Olaszország) a Bírósághoz 2025. január 29-én érkezett, 2024. október 22-i határozatával terjesztett elő

az **IFIS NPL INVESTING SpA**

és

JM,

OT,

VR,

CL

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hatodik tanács),

tagjai: I. Ziemele tanácselnök, A. Kumin (előadó) és S. Gervasoni bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

* Az eljárás nyelve: olasz.

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– JM, OT, VR és CL képviseletében L. Bardaro és S. Bardaro avvocati,

– az olasz kormány képviseletében S. Fiorentino, meghatalmazotti minőségben, segítői: M. Cherubini avvocato dello Stato, E. Cicatelli és C. De Nicola procuratori dello Stato,

– az Európai Bizottság képviseletében A. Manzaneque Valverde, P. A. Messina és D. Triantafyllou, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az uniós jognak, különösen a pénzmosás és a terrorizmusfinanszírozás elleni küzdelemre vonatkozó uniós jognak, valamint a hatékony védelem, az átláthatóság és a jóhiszeműség elvének az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az IFIS NPL INVESTING SpA (a továbbiakban: Ifis) és JM, OT, VR, valamint CL között az Ifis által e négy személlyel szemben állítólagosan fennálló követelés ingatlanra vezetett végrehajtás útján történő behajtása tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

Az 2015/849 irányelv

3 A pénzügyi rendszerek pénzmosás vagy terrorizmusfinanszírozás céljára való felhasználásának megelőzéséről, a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és a 2006/70/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2015. május 20-i (EU) 2015/849 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2015. L 141., 73. o.), amely *ratione temporis* alkalmazandó az alapeljárásra, a 2. cikkében meghatározza az irányelv hatályát. Így e 2. cikk (1) bekezdése értelmében a 2015/849 irányelv alkalmazandó a hitelintézetekre, a pénzügyi intézményekre, valamint az e rendelkezés 3. pontja szerinti természetes vagy jogi személyekre.

4 Ugyanezen irányelv 3. cikke a következőket írja elő:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

1. »hitelintézet«: [a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 68. o.; HL 2013. L 321., 6. o.; HL 2017. L 20., 2. o.)] 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában meghatározott hitelintézet […];

2. »pénzügyi intézmény«:
   a) a hitelintézettől eltérő vállalkozás, amely a [hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. június 26-i 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 176., 338. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 73. o.; HL 2017. L 20., 15. o.)] I. mellékletének 2–12., 14. és 15. pontjában felsorolt tevékenységek legalább egyikét végzi, beleértve a pénzváltó irodák (*bureaux de change*) tevékenységeit is;

[…]”

A 2013/36 irányelv

5 A 2013/36 irányelvnek „A kölcsönös elismerés [alá] tartozó tevékenységek jegyzéke” című I. melléklete a 2–12., 14. és 15. pontjában a következőképpen rendelkezik:

„2. Hitelezés, beleértve többek között: a fogyasztási hitelt, a lakóingatlanokhoz kapcsolódó hitelmegállapodásokat, a faktoringot visszkereseti joggal vagy anélkül, a kereskedelmi tranzakciók finanszírozását (beleértve a forfetírozást).

3. Pénzügyi lízing.

4. Pénzforgalmi szolgáltatások […]

5. Egyéb fizetési eszközök […] kibocsátása és kezelése […]

6. Garanciák és kötelezettségvállalások.

7. Kereskedés saját számlára vagy ügyfélszámlára a következőkkel:
   a) pénzpiaci eszközök (csekkek, váltók, letéti jegyek stb.);
   b) deviza;
   c) tőzsdei határidős pénzügyi ügyletek és opciók;
   d) árfolyam- és kamatlábügyletek;
   e) átruházható értékpapírok.

8. Részvétel értékpapírok kibocsátásában és az ezzel összefüggő szolgáltatások nyújtásában.

9. Tanácsadás vállalkozásoknak a tőkeszerkezetet, ipari stratégiát és az ezekhez kapcsolódó kérdéseket illetően, valamint vállalkozások egyesülésével és felvásárlásával összefüggő tanácsadás és szolgáltatások.

10. Ügynöki tevékenység a bankközi piacon.

11. Portfóliókezelés és tanácsadás.

12. Értékpapírok letéti őrzése és kezelése.

[…]

14. Letétkezelési szolgáltatások.

15. Elektronikuspénz-kibocsátás.”

A 2021/2167 irányelv

6 A hitelgondozókról és a hitelfelvásárlókról, valamint a 2008/48/EK és a 2014/17/EU irányelv módosításáról szóló, 2021. november 24-i (EU) 2021/2167 európai parlamenti és a tanácsi irányelv (HL 2021. L 438., 1. o.; helyesbítés: HL 2022. L 220, 5. o.) „Tárgy” címet viselő 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ez az irányelv közös keretet és követelményeket állapít meg a következők tekintetében:

a) uniós székhelyű hitelintézet által kibocsátott nemteljesítő hitelmegállapodásból származó hitelezői jogoknak vagy magának a nemteljesítő hitelmegállapodásnak a hitelgondozói, amelyek hitelfelvásárló nevében járnak el;

b) uniós székhelyű hitelintézet által kibocsátott nemteljesítő hitelmegállapodásból származó hitelezői jogok vagy a nemteljesítő hitelmegállapodás hitelfelvásárlói.”

7 Ezen irányelv „Hatály” címet viselő 2. cikke az (5) bekezdésében a következőket írja elő:

„Ez az irányelv nem alkalmazandó a következőkre:

[…]

d) a hitelmegállapodásból származó hitelező jogoknak vagy a hitelmegállapodásnak a 32. cikk (2) bekezdésének első albekezdésében említett időpont előtti átruházása.”

8 Az említett irányelv „Kapcsolat a hitelfelvevővel, kommunikáció átruházás esetén és azt követően” címet viselő 10. cikkének (1) bekezdése a hitelfelvásárlókat és a hitelgondozókat terhelő bizonyos követelményeket ír elő a hitelfelvevőkkel fennálló kapcsolataik tekintetében. E 10. cikk a (2) bekezdésében felsorolja azokat az információkat, amelyeket a hitelfelvásárlónak vagy a hitelgondozónak nyomtatott formában vagy más tartós adathordozón közölnie kell a hitelfelvevővel a nemteljesítő hitelmegállapodásból származó hitelezői jogoknak vagy magának a nemteljesítő hitelmegállapodásnak a hitelfelvásárlóra történő átruházását követően.

9 Ugyanezen irányelv „Átültetés” címet viselő 32. cikke a következőképpen szól:

„(1) A tagállamok 2023. december 29-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. Ezen intézkedések szövegét haladéktalanul közlik a[z Európai] Bizottsággal.

(2) Az említett intézkedések 2023. december 30-tól alkalmazandók.

[…]”

10 A 2021/2167 irányelvnek a „Hatálybalépés” címet viselő 33. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.”

Az olasz jog

11 Az 1993. szeptember 1-jei decreto legislativo n. 385 – Testo unico delle leggi in materia bancaria e creditizia (a bankokról és a hitelintézetekről szóló törvényi rendelkezések egységes szövegéről szóló 385. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet; a GURI 1993. szeptember 30-i 230. számának 92. sz. rendes melléklete) 106. cikkének (1) bekezdése értelmében „[b]ármilyen formájú finanszírozás nyújtására irányuló tevékenységet a nyilvánosság részére kizárólag a [Banca d’Italia (olasz nemzeti bank)] által vezetett külön nyilvántartásba bejegyzett, engedéllyel rendelkező pénzügyi közvetítők folytathatnak”.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

12 Az Ifis a kérdést előterjesztő bíróság, a Tribunale di Brindisi (brindisi bíróság, Olaszország) előtt ingatlanvégrehajtási eljárást indított JM, OT, VR és CL ellen, amely a velük szemben fennálló, ingatlanokkal biztosított követelésen alapul. Az Ifis arra hivatkozik, hogy több egymást követő engedményezés eredményeképpen vált e követelés jogosultjává. Az előzetes döntéshozal iránti kérelemben szereplő információk szerint az említett követelés egy olasz bank javára 1997-ben kibocsátott fizetési meghagyásra vezethető vissza.

13 A kérdést előterjesztő bíróság pontosítja egyrészt, hogy az Ifis olyan követelések engedményezéséről szóló szerződéseket nyújtott be hozzá, amelyek tömbösítve tartalmazták az ezen engedményezések tárgyát képező követelések jegyzékét. Ezen engedményezési szerződések, jóllehet azokat írásban kötötték, nem minősültek közokiratnak vagy teljes bizonyító erejű magánokiratoknak. Mindenesetre e szerződések nem rögzítenek olyan egyértelmű időpontot, amelyre harmadik személyekkel szemben hivatkozni lehet.

14 Másrészt az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy a jelen ügyben a követelések nagyszámú engedményezésére olyan szervezetek között került sor, amelyek nem mindegyikét jegyezték be a jelen ítélet 11. pontjában hivatkozott rendelkezés szerinti, engedéllyel rendelkező pénzügyi közvetítők nyilvántartásába, amely a Banca d’Italia prudenciális felügyelete alatt áll. Az ilyen nyilvántartásba való bejegyzés azt feltételezi, hogy a pénzmosás elleni küzdelemre vonatkozó nemzeti szabályozásnak megfelelően megelőzési céllal különleges belső szervezettel kell rendelkezni.

15 A kérdést előterjesztő bíróság szerint ezzel összefüggésben még az a kétség is felmerül, hogy az Ifis ténylegesen és jogszerűen jogosultja-e az általa a keresetének alátámasztására hivatkozott követelésnek.

16 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy összeegyeztethető-e az uniós joggal, különösen a pénzmosás és a terrorizmusfinanszírozás elleni küzdelemre vonatkozó uniós joggal a bizonytalan követelések tömeges engedményezésére irányuló szerződésekre alkalmazandó azon nemzeti szabályozás, amelyre tekintettel az előtte folyamatban lévő ügyet értékelni kell.

17 E nemzeti szabályozás ugyanis nem írja elő sem azt, hogy az ilyen típusú szerződéseket írásban kell megkötni, sem pedig azt, hogy azokat közokiratba vagy teljes bizonyító erejű magánokiratba kell foglalni, és nem állapít meg e szerződések egyértelmű időpontjának biztosítására irányuló részletes szabályokat sem.

18 Ezenkívül az említett nemzeti szabályozás nem írja elő a bizonytalan követelések tömeges engedményezésének jogosultjai számára, hogy szerepeljenek a pénzügyi közvetítők nyilvántartásában, és ebből következően azoknak valójában nem kell megfelelniük a pénzmosás elleni nemzeti szabályozásnak, amelynek hatálya alá az e nyilvántartásba bejegyzett természetes és jogi személyek tartoznak, és nem mondja ki azt sem, hogy e jogosultak az ilyen bejegyzés által megkövetelt belső szervezeti intézkedéseket fogadjanak el. Az ilyen engedményesek nem állnak a Banca d'Italia által gyakorolt prudenciális felügyelet alatt sem.

19 A kérdést előterjesztő bíróság ezért arra keresi a választ, hogy az ilyen nemzeti szabályozás összességében véve nem ellentétes-e a pénzmosás elleni küzdelemre vonatkozó uniós joggal. Ha e szabályozás ellentétesnek bizonyulna az uniós joggal, az a kérdés is felmerülne, hogy milyen következtetéseket kell ebből levonni, és különösen, hogy az előtte folyamatban lévő ügyben végrehajtott több követelésátruházás részben vagy egészben érvénytelennek vagy legalábbis nem érvényesíthetőnek tekinthető-e, így az Ifis által a keresetének alátámasztására hivatkozott végrehajtható okiratot nem létezőnek kell tekinteni.

20 A kérdést előterjesztő bíróság hozzáteszi, hogy az előtte folyamatban lévő ügyre alkalmazandó nemzeti szabályozás korábbi, mint az a szabályozás, amely biztosította a 2021/2167 irányelv olasz jogrendbe történő átültetését, és amely 2024. augusztus 13-án lépett hatályba. Ezen időpontot követően eloszlottak az ilyen, a nemzeti szabályozás uniós joggal való összeegyeztethetőségét érintő kétségek, és azóta a bizonytalan követelések tömeges engedményezését átfogóbban szabályozzák. Ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság ugyanakkor arra vár választ, hogy ezen irányelvet úgy kell-e értelmezni, hogy az részleges visszaható hatállyal rendelkezik.

21 E körülmények között a Tribunale di Brindisi (brindisi bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e tekinteni, hogy az uniós joggal, különösen pedig a pénzmosás elleni küzdelemre vonatkozó szabályozással, valamint a védelem hatékonysága, az átláthatóság, az objektív értelemben vett jóhiszeműség általános elveivel és az azokkal járó tájékoztatási kötelezettségekkel ellentétes a bizonytalan követelések tömeges (vagy halmozott) engedményezésére vonatkozó – a jelen ügyben alkalmazandó és a [2021/2167] irányelvet átültető, 2024. augusztus 13-án hatályba lépett 2024. július 30-i 116. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet elfogadását megelőző – nemzeti szabályozás – és ha igen, azokkal milyen feltételek mellett ellentétes –, amennyiben:

a) különösen közokirat vagy teljes bizonyító erejű magánokirat formájában nem ír elő *ad substantiam* vagy *ad probationem* írásbeliséget, vagy mindenesetre az időpont bizonyosságának biztosítására alkalmas megjelenítési módokat. Ez különösen arra az esetre vonatkozik, ha az átruházásban érintett szerződő fél fogyasztó;
b) a fent említett rendelet hatálybalépéséig nem irányozta elő, hogy a tömeges engedményezésekkel foglalkozó jogalanyoknak felügyelt nyilvántartásokban kell szerepelniük, mivel ezek a jogalanyok a Corte [suprema] di cassazione [(semmítőszék, Olaszország)] által tett megállapítás szerint nem végeznek pénzügyi tevékenységet, a közokiratba foglalási kötelezettség hiánya miatt tehát a pénzmosás elleni küzdelemre vonatkozó szabályok alkalmazása alól is automatikusan mentesülnek[?]

2) Arra az esetre, ha a Bíróság megállapítja a fent említett ellentétet: a közösségi érdekek tényleges érvényesülésének védelme érdekében a fenti uniós szabályozás radikális szankcióként előírja-e, hogy semmisek:
a) a [2021/2167 irányelv] végrehajtási rendeletének elfogadását megelőző keret hatálya alatt végrehajtott követelésátruházások;
b) a pénzmosás elleni küzdelemre vonatkozó szabályozás betartásának ellenőrzésével megbízott, független ágazati hatóság által felügyelt nyilvántartásba be nem jegyzett [természetes vagy jogi személy] jogalanyok részére adott beszedési megbízások[?]"

Az elfogadhatóságról

22 Az olasz kormány és a Bizottság azt állítja, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatatlan.

23 Az olasz kormány szerint a nemzeti jogi háttérnek a kérdést előterjesztő bíróság általi bemutatása hiányos, és bizony pontok tekintetben téves. A második kérdés pontos tárgyát illetően is bizonytalanság áll fenn. Ezenkívül e kormány és a Bizottság arra hivatkozik, hogy nem jelölték meg kellő pontossággal az értelmezni kért uniós jogi rendelkezéseket.

24 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság és a nemzeti bíróságok között az EUMSZ 267. cikkel létrehozott együttműködés keretében kizárólag az ügyben eljáró és a meghozandó határozatért felelős nemzeti bíróság feladata annak eldöntése, hogy az ügy sajátos jellemzőire tekintettel az ítélet meghozatalához szükség van-e az előzetes döntéshozatalra, és hogy a Bíróságnak feltett kérdések relevánsak-e. Következésképpen, ha az előterjesztett kérdések az uniós jog értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság főszabály szerint köteles határozatot hozni (2024. november 28-i ENGIE Deutschland ítélet, C-293/23, EU:C:2024:992, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

25 Így az uniós jog nemzeti bíróság számára hasznos értelmezésének követelménye szükségessé teszi, hogy a nemzeti bíróság meghatározza azokat a ténybeli és jogi kereteket, amelyek közé az általa felvetett kérdések illeszkednek, vagy legalábbis fejtse ki azokat a ténybeli kiindulópontokat, amelyeken e kérdések alapulnak (lásd: 1993. január 26-i Telemarsicabruzzo és társai ítélet, C-320/90–C-322/90, EU:C:1993:26, 6. pont; 2025. október 16-i Braila Winds ítélet, C-391/23, EU:C:2025:799, 30. pont).

26 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatokban szereplő információknak lehetővé kell tenniük egyrészt a Bíróság számára, hogy a nemzeti bíróság által feltett kérdésekre hasznos választ adhasson, másrészt pedig a tagállamok kormányai és az egyéb érdekeltek számára, hogy

gyakorolják az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23. cikkében számukra biztosított, az észrevételek előterjesztésére vonatkozó jogukat. A Bíróságra hárul e jog védelmének biztosítása, tekintettel arra, hogy az említett rendelkezés értelmében az érdekelt felekkel csak az előzetes döntéshozatalra utaló határozatokat közlik (2025. október 16-i Braila Winds ítélet, C-391/23, EU:C:2025:799, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatal iránti kérelem kellő részletességgel bemutatja az alapeljárás ténybeli és jogi hátterét, hogy megfeleljen e követelményeknek, és lehetővé teszi azon okok megértését, amelyek arra késztették a kérdést előterjesztő bíróságot, hogy az uniós jog értelmezését kérje, és amelyek alapján szükségesnek tartotta, hogy előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjesszen a Bíróság elé. Ezenkívül az olasz kormány azon érvét illetően, amely szerint a nemzeti jog bemutatása hiányos, sőt téves, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 267. cikk által létrehozott bírósági együttműködési rendszer keretében a Bíróságnak nem feladata a nemzeti bíróság általi értelmezés helyességének vizsgálata vagy kétségbe vonása, mivel az ilyen értelmezés a nemzeti bíróságok kizárólagos hatáskörébe tartozik (lásd ebben az értelemben: 2024. december 12-i Volvo Group Belgium ítélet, C-436/23, EU:C:2024:1023, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Következésképpen a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadható.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

29 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az uniós jogot, különösen a 2021/2167 irányelvet és a 2015/849 irányelvet, valamint a hatékony védelem, az átláthatóság és az objektív jóhiszeműség elvét úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes a bizonytalan követelések tömeges engedményezésére vonatkozó olyan nemzeti szabályozás, amely a 2021/2167 irányelv átültetési határidejének végét megelőző időszakot illetően nem írta elő, hogy az ilyen szerződéseket írásba kell foglalni, és ami azt eredményezte, hogy az ilyen követelések engedményezésére irányuló tevékenységet folytató természetes vagy jogi személyek nem álltak a pénzmosás elleni küzdelem területén hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság prudenciális felügyelete alatt.

30 Először is, ami a 2021/2167 irányelvet illeti, meg kell állapítani, hogy annak 10. cikke bizonyos követelményeket ír elő a nemteljesítő hitelek felvásárlói és gondozói tekintetében a hitelfelvevőkkel fennálló kapcsolataik vonatkozásában. Közelebbről, az említett irányelv 10. cikkének (2) bekezdése felsorolja azokat az információkat, amelyeket a hitelfelvásárlónak vagy a hitelgondozónak nyomtatott formában vagy más tartós adathordozón közölnie kell a hitelfelvevővel a nemteljesítő hitelmegállapodásból származó hitelezői jogoknak vagy magának a nemteljesítő hitelmegállapodásnak a hitelfelvásárlóra történő átruházását követően.

31 Ugyanakkor meg kell jegyezni, hogy a 2021. november 24-én elfogadott 2021/2167 irányelv a 32. és 33. cikkének megfelelően 2021. december 29-én lépett hatályba, átültetési határideje pedig 2023. december 29-én járt le.

32 Ezenkívül, bár ezen irányelv 32. cikke (2) bekezdésének megfelelően a tagállamok 2023. december 30-tól alkalmazzák az ezen irányelv átültetése érdekében hozott intézkedéseket, ezen irányelv 2. cikke (5) bekezdésének d) pontjából az következik, hogy az irányelv nem alkalmazandó a hitelmegállapodásból származó hitelezői jogoknak vagy magának a nemteljesítő hitelmegállapodásnak a 2023. december 29. előtti átruházására.

33 Mivel a Bíróság rendelkezésére álló iratokból úgy tűnik, hogy az alapügy tényállási elemei 2023. december 29. előtt keletkeztek, a 2021/2167 irányelv *ratione temporis* nem alkalmazandó e jogvitára.

34 Amennyiben a kérdést előterjesztő bíróság a 2021/2167 irányelv 10. cikkében előírt követelmények visszaható hatályú alkalmazásával számol, meg kell állapítani, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a tagállamoknak nem lehet felróni, hogy az irányelv átültetésére előírt határidő lejárta előtt még nem fogadták el az irányelv nemzeti jogba történő átültetéséhez szükséges intézkedéseket (2022. május 5-i BPC Lux 2 és társai ítélet, C-83/20, EU:C:2022:346, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

35 Jóllehet szintén az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az irányelv átültetésére rendelkezésre álló határidőn belül a címzett tagállamoknak tartózkodniuk kell az olyan jellegű rendelkezések meghozatalától, amelyek komolyan veszélyeztetnék az ezen irányelv által kitűzött eredmény megvalósulását (2022. január 25-i VYSOČINA WIND ítélet, C-181/20, EU:C:2022:51, 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), az említett irányelv csak e határidő lejárta után rendelkezhet közvetlen hatállyal (lásd ebben az értelemben: 2022. május 5-i BPC Lux 2 és társai ítélet, C-83/20, EU:C:2022:346, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 Ebből következően kizárt a 2021/2167 irányelv 10. cikkének olyan értelmezése, amely szerint az abban foglalt kötelezettségek visszamenőleges hatállyal alkalmazandók.

37 Másodszor, ami a 2015/849 irányelvet illeti, ezen irányelv 2. cikke (1) bekezdésének és 3. cikkének együttes olvasatából az következik, hogy az irányelv csak az e 2. cikk (1) bekezdésében felsorolt bizonyos konkrét gazdasági tevékenységeket végző szervezetekre alkalmazandó. Márpedig e tevékenységek között nem szerepel a bizonytalan követelések vásárlása vagy kezelése.

38 Ebből következően sem a 2021/2167 irányelv, sem a 2015/849 irányelv nem alkalmazandó a jelen ítélet 29. pontjában összefoglalt jellemzőkkel rendelkező, bizonytalan követelések tömeges engedményezésére vonatkozó nemzeti szabályozásra.

39 Harmadszor és utolsósorban emlékeztetni kell arra, hogy a tagállamok az uniós jog végrehajtása során kötelesek tiszteletben tartani e jog általános elveit (lásd ebben az értelemben: 2015. szeptember 3-i A2A ítélet, C-89/14, EU:C:2015:537, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig az alapügyben szóban forgó szabályozás – amint az az előző pontban megállapításra került – sem a 2021/2167 irányelvet, sem a 2015/849 irányelvet, sem pedig az Unió más jogi normáját nem hajtja végre. Következésképpen azok az elvek, amelyek értelmezését a kérdést előterjesztő bíróság az első kérdésben szintén kéri, e szabályozásra sem alkalmazhatók.

40 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2021/2167 irányelvet és különösen annak 10. cikkét, valamint a 2015/849 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azok nem alkalmazandók a bizonytalan követelések tömeges engedményezésére vonatkozó olyan nemzeti szabályozásra, amely a 2021/2167 irányelv átültetési határidejének végét megelőző időszakot illetően nem írta elő, hogy az ilyen szerződéseket írásba kell foglalni, és ami

azt eredményezte, hogy az ilyen követelések engedményezésére irányuló tevékenységet folytató természetes vagy jogi személyek nem álltak a pénzmosás elleni küzdelem területén hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság prudenciális felügyelete alatt.

A második kérdésről

41 Az első kérdésre adott válaszra figyelemmel a második kérdést nem kell megválaszolni.

A költségekről

42 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hatodik tanács) a következőképpen határozott:

A hitelgondozókról és a hitelfelvásárlókról, valamint a 2008/48/EK és a 2014/17/EU irányelv módosításáról szóló, 2021. november 24-i (EU) 2021/2167 európai parlamenti és a tanácsi irányelvet, különösen annak 10. cikkét, és a pénzügyi rendszerek pénzmosás vagy terrorizmusfinanszírozás céljára való felhasználásának megelőzéséről, a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és a 2006/70/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2015. május 20-i (EU) 2015/849 európai parlamenti és tanácsi irányelvet

a következőképpen kell értelmezni:

azok nem alkalmazandók a bizonytalan követelések tömeges engedményezésére vonatkozó olyan nemzeti szabályozásra, amely a 2021/2167 irányelv átültetési határidejének végét megelőző időszakot illetően nem írta elő, hogy az ilyen szerződéseket írásba kell foglalni, és ami azt eredményezte, hogy az ilyen követelések engedményezésére irányuló tevékenységet folytató természetes vagy jogi személyek nem álltak a pénzmosás elleni küzdelem területén hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság prudenciális felügyelete alatt.

Aláírások